

KARJASEKIRI PALVEPÄEVAKS JA PAASTUAJA ALGUSEKS

Tuhkapäeval, 26. veebruaril 2020

Peetrus ütles Jeesusele: „Kui ma ka peaksin koos sinuga surema, mina ei salga sind mitte!“ Samamoodi ütlesid ka kõik teised jüngrid. Mt 26:35

Jeesuse jüngrid kinnitasid viimasel õhtul enne oma õpetaja ristisurma talle vankumatut ustavust. Ometi jõudis Peetrus juba enne varahommikust kukelaulu Jeesuse kolmel korral maha salata. Kuhu kadus jüngrite enesekindlus ja ustavus? Kas seda tegelikult oligi?

Jüngrid olid näinud Jeesuse vägevust – pimedad said nägijateks, kurdid kuuljateks, jalutud käijateks. Nad olid oma silmaga näinud ka seda, kuidas isegi tuul ja lained kuulasisid Jeesuse sõna või kuidas viiest leivast ja kahest kalast said söönuks tuhanded. Peetrus oli ise astunud paadist välja vee peale ja olnud koos paljude teistega tunnistajaks, kuidas Laatsarus hauast välja tuli.

Hoolimata nendest imetegudest tegid jüngrid Jeesusele ustavust töötades kõigest tühje sõnu, sest nad ei uskunud ka ise seda, mida töötasid. Vähemalt ei arvestanud nad, et neid lubadusi tuleb ka pidada. Peetrus ei arvanud hetkel, mil lausus: „Kui ma ka peaksin koos sinuga surema“, et ta ka tegelikult peabki Jeesuse kaitseks oma elu ohtu seadma.

Täna, tuhkapäeval algab kirikuaastas paastuaeg, mil mõtleme eriliselt Kristuse kannatustele. Paastuajal on kohane peeglist vastu vaatajale silma vaadates küsida, kas meie lausunud lubadused ja antud töötused on kindlamal alusel kui need, mida andsid Jeesusele tema jüngrid. Kas meie usk toetub vaid Jeesuse imetegudele ja õpetussõnadele või omavad meie usu jaoks tähendust ka tema kannatused ja ristisurm? Kas oleme valmis isiklikeks ohvriteks ja loobumisteks? Kas jääme ustavaks Jeesuse järel käies ka siis, kui kõik teised ta hülgavad, ühiskonna enamus ta ära põlgab ning Jeesust ja tema kannatusi, sealhulgas ristisurma, naeruvääristab? Kas suudame taluda usukannatajatele iseloomuliku sisemise rõõmuga tagakiusu oma usu pärast?

Jumalale tänu, et Eesti kristlased ei pea täna oma usu pärast kannatama. Õnneks ei voola meie maal ka usumärtrite veri. Seda enam tuleb sellisel armuajal antud lubadused pühakirja valgel läbi katsuda, et meie sõnad ei oleks tühjad ja lubadused alusetud. Sest Jeesuse jüngrid langesid just omaenda täitmata lubaduste võrku. Need võrgud on püüdmas ka meid ja meie tühje sõnu. Eriti kõiges selles, mis puudutab meie usku Jeesusesse Kristusesse, tema ristisurma ja surnuist ülestõusmisse.

Kas oleme olnud ja ka jääme ustavaks, on küsimus peegliminale paastuaja alguses.

Õnnistatud paastuaega soovides

Urmas Viilma
Peapiiskop